

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoE/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4313219553
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4313219553.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Advocate s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 865 141, proti povinnej: C. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom W. M. XX, o vymoženie 374,- eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 5. mája 2021 č. k. 4Er/1351/2013-110 v časti výroku (I.) o zastavení exekúcie takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku (I.) o zastavení exekúcie p o t v
r d z u j e .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie exekúciu zastavil (I.) a rozhodol, že oprávnený je povinný zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 39,83 eura s DPH do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia (II.). Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 243h ods. 1, § 41 ods. 2 písm. d), § 57 ods. 2, § 196, § 200 ods. 2, § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, § 52 ods. 1, § 53 ods.1, § 54 ods. 1 a 2, § 52 ods. 2 a 4, § 53 ods. 2, § 53 ods. 4, § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného v čase uzavretia zmluvy, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 a 3, § 45 ods. 1 a 2 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účinnom v čase uzavretia zmluvy, čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a), čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993, § 14 vyhl. č. 288/1995 Z. z., § 232 ods. 3, § 234 ods. 2 CSP a uviedol, že dňa 24. 06. 2014 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave, vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej rozhodcovskej, a. s., Bratislava, číslo konania SR 09882/11 zo dňa 08. 03. 2012, pre vymoženie 374,- eur s príslušenstvom v prospech oprávneného. Dňa 21. 01. 2016 doručil oprávnený súdnemu exekútorovi doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s ustanovením § 39 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej ako „Exekučný poriadok“) a ustanovením § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Dňa 03. 02. 2016 postúpil súdny exekútor podanie oprávneného súdu prvej inštancie. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 29. 05. 2017, č. k. 4Er/1351/2013-33 exekúciu zastavil a o trovách exekúcie si vymienil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia. Proti predmetnému uzneseniu oprávnený podal odvolanie a Krajský súd v Nitre predmetné uznesenie Okresného súdu Levice uznesením zo dňa 30. 05. 2019 sp. zn. 9CoE/14/2019-88 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie v intenciách uznesenia Krajského súdu v Nitre opätovne preskúmal exekučný spis, z neho najmä exekučný titul, rozhodcovskú zmluvu a zmluvu o úvere, pričom zistil nasledujúce skutočnosti. Z obsahu exekučného vyplýva, že exekučné konanie sa začalo dňa 08. 12. 2009. Súd prvej inštancie po preštudovaní súdneho spisu, kópie zmenky a rozhodcovského rozsudku sp. zn. SR 09882/11, ktorý je v predmetnej veci exekučným titulom, mal za preukázané, že žalobca - oprávnený a žalovaný - povinná zabezpečili svoj iný záväzkový vzťah (zmluvu

o úvere) neúplnou zmenkou (blankozmenkou) vystavenou dňa 24. 01. 2011, kde žalovaný - povinná vystupuje ako vystaviteľ a žalobca - oprávnený ako remitent. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že povinná ako dlžník mala v čase uzavretia zmluvy o úvere a v čase vystavenia blankozmenky postavenie spotrebiteľa. Uvedeným konaním oprávnený ako veriteľ porušil ustanovenie § 17 ods. 3 Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase vystavenia zmenky. Návrhom sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie proti povinnej na podklade vyššie uvedeného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu pri Slovenskej rozhodcovskej, a. s., Bratislava, číslo konania SR 09882/11 zo dňa 08. 03. 2012. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe zmluvy o úvere zo dňa 24. 01. 2011 č. 403700539. Súd prvej inštancie na základe citovaných ustanovení z úradnej povinnosti - ex offa skúmal, či exekučný titul je v súlade so zákonom a či nezaväzuje povinnú na plnenia, ktoré sú v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, teda na plnenia právom nedovolené, čo znamená, že exekučný titul má vady z materiálnej stránky. Dňa 24. 01. 2011 uzavrel oprávnený s povinnou zmluvu o úvere č. 403700539. Uvedená úverová zmluva bola uzatvorená medzi poskytovateľom úveru - oprávneným ako právnickou osobou, ktorá má v predmete svojej podnikateľskej činnosti v zmysle výpisu z Obchodného registra SR okrem iného aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a spotrebiteľom - povinnou ako fyzickou osobou - nepodnikateľom, ktorý nekonal v rámci obchodnej ani podnikateľskej činnosti. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Predmetná úverová zmluva túto charakteristiku spĺňa. Jej súčasťou boli zmluvné dojednania, ktoré povinná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené už vopred, pre väčší počet spotrebiteľov. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie za jednoznačne preukázané, že sú splnené podmienky pre posúdenie predmetnej zmluvy ako spotrebiteľskej a na právny vzťah medzi účastníkmi je nutné okrem ustanovení zmluvných dojednaní aplikovať aj príslušné ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ktoré majú kogentnú povahu a sú súčasťou obsahu záväzku bez ohľadu na dohodu strán. Povinná ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť podstatný obsah zmluvy ani obsah všeobecných podmienok k tejto zmluve. Zmluva medzi ňou a oprávneným má aj preto charakter spotrebiteľskej zmluvy a podlieha úprave podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Skúmaniu obsahu rozhodcovského rozsudku musí predchádzať prieskum právomoci rozhodcovského súdu, ktorá sa zakladá rozhodcovskou zmluvou. Ak je rozhodcovská zmluva neplatná, rozhodcovský rozsudok nie je materiálne vykonateľným exekučným titulom. Vzhľadom k tomu, súd prvej inštancie preskúmal rozhodcovský rozsudok a dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva uzatvorená dňa 24. 01. 2011 medzi oprávneným a povinnou je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej mal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Dojednanie či už rozhodcovskej doložky, alebo rozhodcovskej zmluvy a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež smernice 93/13/EHS. Ak je dojednaná podmienka, ukladajúca spotrebiteľovi povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, vyvolanému dodávateľom, je pre jej neprijateľnosť rozhodcovská zmluva neplatná a v rozhodcovskom konaní takto uplatnený nárok rozhodcovským súdom vôbec nemal byť prejednaný a rozhodnutý. Pokiaľ by oprávnený poukázal na to, že rozhodcovská zmluva zakladá pre povinnú právo výberu súdu (rozhodcovského alebo všeobecného), možno súhlasiť s jeho argumentáciou, že predmetná rozhodcovská zmluva umožňuje, aby sa dlžník v spore s veriteľom obrátil aj na všeobecný súd, avšak nemožno opomenúť, že jeho právo je dané iba do doby, kým nepodá veriteľ/ oprávnený návrh na prejednanie sporu na rozhodcovský súd. Voľba súdu sa tak pre spotrebiteľa stáva iluzórnou, pretože v prípade spotrebiteľských úverov je to výlučne veriteľ, ktorý rozhodcovské konanie proti spotrebiteľovi iniciuje. Nakoľko predmetná rozhodcovská zmluva znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom, pokiaľ ho dodávateľ vyvolá ako prvý, je tak založená nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán. (Podobne aj uznesenie Krajského súdu v Trenčíne 19Co/357/2016 zo dňa 23. 02. 2017). Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že v tomto exekučnom konaní si v základnom konaní veriteľ/ oprávnený vybral práve rozhodcovský súd a nie súd všeobecný. Zmluvná podmienka, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom a tým aj podkladom pre vykonávanie exekúcie. Súd prvej inštancie nepoprel, že rozhodovanie sporov v rozhodcovskom

konaní je alternatívnou možnosťou k súdnemu konaniu, avšak ak je spotrebiteľ nútený podrobiť sa v zmysle rozhodcovskej doložky rozhodnutiu vopred veriteľom vo formulári predtlačenej zmluvy určeného rozhodcovského súdu, nemožno hovoriť o individuálne dojednanej podmienke spotrebiteľskej zmluvy. Oprávnený by nemohol uspieť s obhajobou ním zvoleného postupu založenou na samostatnosti rozhodcovskej zmluvy (ktorá by takto mala mať charakter individuálneho dojednania, nespádajúceho pod súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách). Individuálnosť vyjednaní totiž nie je závislou od fyzického oddelenia časti dojednaní od iných, ale v preukázanej možnosti spotrebiteľa ovplyvniť znenie formulárovej zmluvy, predkladanej mu dodávateľom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 M Cdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, pričom slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Predpokladom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je teda stav, ak zmluvné podmienky v rozhodcovskej zmluve boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad. Súd prvej inštancie predmetnú rozhodcovskú zmluvu vyhodnotil ako zmluvu formulárovú nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Z týchto skutočností jednoznačne nevyplýva, že ide o samostatnú zmluvu. Je nesporné, že predmetnú zmluvu podpísala povinná spolu so zmluvou o úvere ako viacero spolu súvisiacich dokumentov, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier malo za účel obchádzanie zákonnej úpravy ochrany spotrebiteľa a nie individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky. Napriek tomu, že rozhodcovská doložka je uvedená na samostatnom tlačive ako rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter, a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočíva na strane dodávateľa, pričom oprávnený súdu nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku, súd prvej inštancie preto posúdil, že zmluva nebola dojednaná individuálne. Čo sa týka možnosti odstúpiť od danej rozhodcovskej zmluvy, súd prvej inštancie uviedol, že nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou, odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. Odstúpiť od zmluvy tak bolo možné iba v prípade, že by bola zmluva platná. Od počiatku absolútne neplatnej zmluvy sa účinne odstúpiť nedá. Ak je zmluva od začiatku neplatná ex tunc, nie sú splnené zákonné podmienky na jej dodatočné zrušenie. Predmetná rozhodcovská doložka (zmluva) je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber žalujúcej strane medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak v konečnom dôsledku bol výber súdu na žalobcov, pretože v prípade, že sa žalobca rozhodne podať žalobu na rozhodcovský súd, vyberie niektorý z uvedených rozhodcovských súdov a možnosť voľby dlžníka - spotrebiteľa je len iluzórna a reálne mu tento výber neumožňuje. Z podstaty úverovej zmluvy a právneho vzťahu ňou založeného totiž vyplýva, že subjektom, na podnet ktorého začne konanie o zaplatenie dlžnej sumy, bude dodávateľ a teda na ňom bude aj voľba medzi všeobecným alebo rozhodcovským súdom. Možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať za skôr teoretickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotnú voľbu prejednaná a takto i rozhodnutia sporu rozhodcom). Rozhodcovská doložka (zmluva) nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného takouto silnejšou stranou spotrebiteľského vzťahu. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už povinná nemala

faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom. Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že predmetná rozhodcovská zmluva znemožňuje voľbou spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu pred všeobecným súdom a navyše nebola platne uzatvorená, čo je v rozpore so zákonom, a preto rozhodnutie vydané na základe takto uzatvorenej rozhodcovskej doložky, teda neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je z toho titulu neplatná, nie je spôsobilým exekučným titulom. Súd prvej inštancie priznal trovy exekúcie súdnemu exekútorovi tak, ako si ich podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 26. 06. 2017 vyčíslil a to v sume 39,83 eura (vrátane DPH), ktoré pozostávajú z odmeny 33,19 eura podľa § 14 ods. 1 cit. vyhlášky + 20% DPH z odmeny 6,64 eura.

2. Proti tomuto rozhodnutiu v časti výroku (I.) o zastavení exekúcie podal oprávnený v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a uviedol, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva, dohodnutá medzi ním a povinnou je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z tohto pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od povinnej, aby spory s ním riešila výlučne v rozhodcovskom konaní. Z toho jasne vyplýva, že nie je daná výlučnosť rozhodcovského súdu, a povinná sa má možnosť v prípade nespokojnosti obrátiť na všeobecný súd. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 14C/214/2014 zo dňa 24. 09. 2015, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/107/2015 zo dňa 28. 02. 2016, rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 12Cb/114/2014-104, rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 13. 11. 2017, sp. zn. 2Er/1464/2015, rozsudok Okresného súdu Svidník sp. zn. 6C/176/2014-75. V prípade, že obe strany rozhodcovskú doložku v znení o výbere rozhodcu podpísali, svojím podpisom vyslovili súhlas s prerokovaním sporu pred rozhodcom ustanoveným už v rozhodcovskej doložke/zmluve. Sporová strana mohla už pri podpise rozhodcovskej doložky alebo zmluvy vysloviť nesúhlas s osobou uvedeného rozhodcu a mala možnosť navrhnúť na rozhodovanie iného rozhodcu. Odmietol akékoľvek argumenty, ktoré majú evokovať stav, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, nakoľko rozhodcovská zmluva nie je uzatváraná vždy. V prípade predmetnej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú podmienku, v prípade ktorej nemôže ísť o podmienku neprijateľnú v zmysle naznačovanom povinnou. Navyše z dôvodu existencie samostatného dokumentu má dlžník/klient (v tomto prípade povinná) na výber, či sa rozhodcovského konania zúčastní, alebo nie. Podľa ustanovenia § 19 ZoRK podanie žaloby na rozhodcovský súd má rovnaké právne účinky, ako keby bola žaloba podaná na súd. Po začatí rozhodcovského konania nemožno v tej istej veci konať a rozhodovať na súde alebo pred iným rozhodcovským súdom. Znamená to teda prekážku litispendencie pre akékoľvek ďalšie žaloby v tej istej veci, a to aj v obrátenom procesnom postavení. Podľa § 106 ods. 3 OSP, ak sa rozhodcovské konanie začalo skôr, než došlo k súdному konaniu, preruší súd konanie o neexistencii, neplatnosti alebo zániku zmluvy až do doby, než sa v rozhodcovskom konaní rozhodne o právomoci alebo vo veci samej. Takýmto záverom nie je navyše vôbec dotknuté právne postavenie spotrebiteľa. Ten má predsa možnosť obrátiť sa skôr ako dodávateľ na všeobecný súd s nárokom z titulu porušenia jeho (napr. spotrebiteľských) práv alebo má možnosť sa brániť v rozhodcovskom konaní. Platnosť právneho úkonu navyše treba hodnotiť v čase jeho uzavretia a bez hypotetického zvažovania okolností, ktoré môžu, ale nemusia, nastať po jeho uzavretí. Dôležité teda je to, či zmluva v čase jej uzavretia sama osebe umožňuje alebo neumožňuje spotrebiteľovi uskutočniť voľbu medzi súdom alebo alternatívnym riešením sporu. Nie je vôbec dôležité, čo sa môže stať v budúcnosti. Bol presvedčený, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá platne, v zmysle platných právnych predpisov (v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy) a nemožno mať teda žiadne pochybnosti o jej legitímnosti. Ďalej skonštatoval, že prípustnosť rozhodcovského konania vyplýva aj z právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských úverov. Možnosť mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (avšak poprel, že by sa v danom prípade jednalo o spotrebiteľa a o spotrebiteľský úver v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch) vyplýva jednoznačne z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. r) pôvodného Zákona o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov), ako aj aktuálne účinného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. v) Zákona o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (zákon č. 129/2010 Z. z. v znení zákona č. 394/2011 Z. z.), ktoré jednoznačne umožňujú mimosúdne riešenie sporov zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Rovnaký záver vyplýva aj zo znenia aktuálne účinnej smernice č. 2005/48/ES o spotrebiteľskom úvere (čl. 24 ods. 1), ktorá zaväzuje členské štáty zabezpečiť primeraný a účinný postup na urovanie spotrebiteľských sporov, ktoré sa dotýkajú zmluvy o úvere. Rozhodcovská zmluva ako dokument na samostatnom liste papiera môže, ale rovnako nemusí byť uzavretá spolu so zmluvou

o úvere. Následne preto, v prípade, že žiadateľ o úver uzavrie rozhodcovskú zmluvu, pri vzniku sporu zo zmluvy o úvere má každá strana možnosť voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním (nakoľko sa jedná o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu). V prípade, že rozhodcovskú zmluvu žiadateľ neuzavrie, eventuálny spor zo zmluvy o úvere sa bude riešiť súdnou cestou. Je navyše logické, že pokiaľ by zo strany dlžníka došlo po uzavretí zmluvy k jej porušeniu, t. j. k jeho protiprávnemu konaniu, bude to práve veriteľ, ktorý bude nútený obrátiť sa so žiadosťou o právnu ochranu na príslušný orgán, a to buď na základe voľby medzi rozhodcovským a súdnym konaním, alebo priamo na súd (pretože vo vzťahu k nemu nebude uzatvorená rozhodcovská zmluva) alebo priamo na rozhodcovský orgán (pretože vo vzťahu k nemu bude rozhodcovská zmluva výhradná). Následky tohto procesného kroku už upravuje príslušné procesné právo, a nie rozhodcovská zmluva. Ako z vyššie uvedeného vyplýva, v prípade rozhodcovskej zmluvy sa teda jedná o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Medzi ním a povinnou bola v predmetnom prípade uzatvorená rozhodcovská zmluva, a to na samostatnom liste papiera, oddelene od samotnej zmluvy o úvere. Zároveň poukázal, že povinná svojím podpisom zo dňa 24. 01. 2011 vyhlásila, že s uzatvorením rozhodcovskej zmluvy súhlasí, zároveň vyhlasuje, že bol pred uzatvorením zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzatvorenia tejto rozhodcovskej zmluvy. Povinná svojím podpisom ako vážnym, zrozumiteľným a určitým prejavom vôle súhlasila s uzavretím. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, mal za to, že rozhodcovskou zmluvou bola platne založená právomoc rozhodcovského súdu, a preto aj rozhodnutie, ktoré bolo výsledkom rozhodcovského konania má povahu Exekučného titulu (nadobudlo právoplatnosť aj vykonateľnosť). Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby súd druhej inštancie podľa ustanovenia § 389 CSP v platnom znení napadnuté uznesenie v prvom výroku zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

3. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto uznesenie súdu prvej inštancie v jeho napadnutom výroku (I.) o zastavení exekúcie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že exekučné konanie v danej veci začalo dňa 21. augusta 2013, kedy bola pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD. spísaná zápisnica o návrhu na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 45 745 595, sp. zn. SR 09882/11 zo dňa 8. marca 2012, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 26. marca 2012 a vykonateľnosť dňa 29. marca 2012. Súdny exekútor doručil súdu prvej inštancie dňa 24. septembra 2013 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prílohami. Súčasťou súdneho spisu je o. i. zmenka č. 403700539, zmluva o úvere č. 403700539 uzatvorená oprávneným a povinnou dňa 24. januára 2011 v znení dodatku uzatvoreného dňa 24. januára 2011 (ďalej len „zmluva o úvere“), všeobecné podmienky poskytnutia úveru, rozhodcovská zmluva uzatvorená oprávneným a povinnou dňa 24. januára 2011 (ďalej len „rozhodcovská zmluva“). Súd prvej inštancie poverením zo dňa 24. júna 2014 poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom Bratislava, Záhradnícka 60 vykonaním predmetnej exekúcie. Súdny exekútor postúpil súdu prvej inštancie dňa 3. februára 2016 doplnenie návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v zmysle § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 29. mája 2017 č. k. 4Er/1351/2013-33 exekúciu zastavil. Proti predmetnému uzneseniu podal oprávnený odvolanie, na základe čoho Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 30. mája 2019 č. k. 9CoE/14/2019-88 predmetné uznesenie Okresného súdu Levice zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením.

5. Podľa § 470 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

6. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Pravidlá pre pridelenie vecí exekútorom podľa § 55 ods. 4 a 5 sa použijú len s ohľadom na veci pridelené podľa predpisov účinných po 1. apríli 2017.

8. Podľa § 243d ods. 1 a 2 Exekučného poriadku exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať. Na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, 4ead) a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

9. Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 exekúciu súd zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

10. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014 exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, preto jeho rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil, a keďže sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožňuje, na jeho odôvodnenie podľa § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

12. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie a k námietkam uvedeným v odvolaní oprávneným odvolací súd uvádza, že účelom exekučného konania je nútená realizácia vykonaná zásahom do absolútnych majetkových práv povinného, ktorá sa uskutočňuje za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi, s cieľom uspokojiť pohľadávku oprávneného, ktorá mu bola priznaná vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Povinný ručí celým svojím majetkom a oprávnený sa môže domáhať uspokojenia svojej pohľadávky z celého tohto majetku. Na druhej strane je nevyhnutné, aby exekučné právo zabezpečovalo ochranu povinného, i práva tretích osôb pred nadmernými a neopodstatnenými zásahmi vykonanými prostriedkami núteného výkonu rozhodnutí. Spojenie týchto základných postulátov znamená, že exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon, iba v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie oprávneného a výlučne z majetku povinného. Porušenie ktoréhokoľvek z týchto princípov uplatňujúcich sa v exekučnom práve spôsobuje neprípustnosť exekúcie (úplnú alebo čiastočnú). Dôvody neprípustnosti exekúcie ustanovuje zákon (medzi nimi aj § 57 ods. 1 Exekučného poriadku). Každý z týchto dôvodov neprípustnosti (všeobecných alebo osobitných) má za následok zastavenie exekúcie. Zastavením exekúcie rozumieme procesný úkon (uznesenie) exekučného súdu smerujúci k trvalému upusteniu od vykonávania exekúcie vydaný po zistení neprípustnosti exekúcie, ktorá nastala v dôsledku zákonom predvídaných hmotnoprávných aj procesnoprávných skutočností zásadne po vydaní exekučného titulu, výnimočne aj pred jeho vydaním.

13. V zmysle vyššie uvedeného sa exekučné konanie môže vykonávať len na uspokojenie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon, iba v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie oprávneného a výlučne z majetku povinného. Porušenie ktoréhokoľvek z týchto princípov spôsobuje neprípustnosť exekúcie, či už úplnú alebo čiastočnú. Dôvody neprípustnosti exekúcie sú uvedené v § 57 Exekučného poriadku, prípadne vyplývajú z iných ustanovení Exekučného poriadku alebo osobitného zákona. V zásade ide o dôvody týkajúce sa exekučného titulu, pochybení pri uskutočňovaní exekúcie, dôvody súvisiace s úkonmi účastníkov, prípadne o okolnosti spojené s

hmotnoprávnym zánikom záväzku po vzniku exekučného titulu. Jedným z uvedených dôvodov „in concreto“ je ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. decembra 2014, ktorý sa z hľadiska svojej imanencie vzťahuje aj na skutočnosť, že rozhodnutie predložené ako exekučný titul je nulitným právnym aktom.

14. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie zmluvu o úvere uzatvorenú dňa 24. januára 2011 medzi oprávneným a povinnou správne posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľská zmluva je vo všeobecnosti definovaná v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je v prvom rade tá skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ. V predmetom vzťahu mal odvolací súd za preukázané, že oprávnený vystupoval v postavení veriteľa/dodávateľa a povinná ako druhá zmluvná strana v postavení dlžníka/spotrebiteľa. Charakteristickým znakom spotrebiteľskej zmluvy je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny.

15. Na spotrebiteľskom charaktere uzatvorenej zmluvy o úvere nič nemení ani skutočnosť, že bolo vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru v čl. 16 vymienené, že sa táto zmluva uzatvára podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka ako inominátnej zmluvy, a to z dôvodu explicitného rozporu tejto dohody s kogentným ustanovením § 52 ods. 2 veta druhá Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, ktoré „in concreto“ treba interpretovať tak, že odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie povinnosti aplikovať na spotrebiteľský právny vzťah ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Predmetné ustanovenie § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné vykladať v spojení s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, keď aplikovaním logického a systematického výkladu je možné vyvodiť legitímny záver konštatujúci, že zmluvné dojednanie oprávneného s povinnou o subsumácii ich záväzkového vzťahu (zmluva o úvere) pod režim obchodného práva je sankcionované absolútnou neplatnosťou takéhoto právneho úkonu. Logickým záverom potom je, že predmetný právny vzťah medzi účastníkmi nie je možné subsumovať pod režim obchodného práva.

16. Na spotrebiteľskom charaktere uzatvorenej zmluvy o úvere nič nemení ani skutočnosť, že v zmluve o úvere bol predtlačný text prehlásenia dlžníka, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon povolania. Rovnako na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že dlžník s veriteľom uzavrel v rovnaký deň, t. j. 24. januára 2011, dodatok k predmetnej zmluve o úvere, v ktorej dlžník, resp. povinná prehlásila, že peňažné prostriedky použije na účel výkonu povolania (č. I. 59). V tomto zmysle odvolací súd uvádza, že povolanie môže byť vykonávané ako samostatná zárobková činnosť (slobodné povolanie), ale aj v pomere obdobnom zamestnaneckému. Práve nepochybná priraditeľnosť povolania ku konkrétnej skupine môže mať zásadný význam v prípadoch, kde by síce nemuselo ísť o spotrebiteľský úver, napriek tomu však môžu vzniknúť pochybnosti o tom, či tu ide o zmluvu spadajúcu aj pod úpravu spotrebiteľských zmlúv. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania dlžníka ťaží toho, kto tak tvrdí. Bezpečným preukázaním nemôže byť len všeobecný údaj o uzavretí zmluvy (poskytnutí úveru) na výkon povolania, ktorý neposkytuje dostatočnú odpoveď na otázku, aké je povolanie prijímateľa úveru a aký konkrétny súvis má s takýmto povolaním či predmetom činnosti uzavretie príslušnej zmluvy. Zaškrtnutím políčka v zmluve majúceho svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania, bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti spotrebiteľa má uzavretie zmluvy neznamenať, že oprávnený ako veriteľ dodržal úroveň osobitnej starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi či všeobecnej zásady dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Neobstojí tu preto ani prípadná odvolacia námietka oprávneného na jeho dobrú vieru pri uzatváraní zmluvy. K uvedenému odvolací súd dodáva, že keďže oprávnený v tomto ohľade neunesol dôkazné bremeno, keď zo zmluvy o úvere, vrátane dodatku a ani z iných dokumentov obsiahnutých v súdnom spise, nie je možné dostatočne, resp. reálne stotožniť predmet povolania povinnej ako dlžníka so súvisom resp. predmetom tohto povolania povinnej s poskytnutím úveru, súd prvej inštancie na predmetný právny vzťah správne aplikoval normy spotrebiteľského práva, a to aj s poukazom na interpretačné pravidlo vo vzťahu k spotrebiteľovi podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, v zmysle ktorého, v prípadoch o pochybnosti o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad pre spotrebiteľa priaznivejší.

17. K odvolacej námiatke oprávneného, že predmetná rozhodcovská zmluva, ktorá v čl. II. obsahuje dojednanie v znení „všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 403700539, uzatvorenej dňa 24. 01. 2011 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmenky zabezpečujúcej uvedenú úverovú zmluvu a uplatnenie práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom SR, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu. Zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán pod žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z právnych vzťahov uvedených v bode 1 tohto článku zmluvy vrátane sporu o jej platnosť, výklad alebo zrušenie zmluvy o úvere na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej zmluvy; ustanovenie tejto vety sa nepoužije v prípade, ak pred podaním žaloby na všeobecnom súde bola podaná žaloba na rozhodcovský súd vo veci, v ktorej je touto rozhodcovskou zmluvou v súlade s vnútornými predpismi Stáleho rozhodcovského súdu založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu“, uzatvorená dňa 24. januára 2011 je tzv. nevýhradná, a že súd prvej inštancie nesprávne posúdil rozhodcovskú zmluvu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, odvolací súd nahliada ako na nedôvodnú. V tomto smere odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne zistil a posúdil rozhodcovskú zmluvu ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, a to aj v spektre aplikačnej praxe súdov SR, v ktorej bol viac krát vyslovený právny záver, podľa ktorého rozhodcovská doložka resp. zmluva, ktorá síce umožňuje výber medzi rozhodcovským súdom a štátnym súdom, ale ak by dodávateľ inicioval (začal) rozhodcovské konanie skôr (ako prvý), dosiahol by nad spotrebiteľom dominanciu, na základe ktorej by bol spotrebiteľ povinný riešiť spor v rozhodcovskom konaní, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože svojím obsahom a významom konštituuje hrubú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Rozhodcovská zmluva nebola so spotrebiteľom individuálne dojednaná a celkom zjavne nemal spotrebiteľ reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej zmluvy ovplyvniť, resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť, čo umocňuje aj skutočnosť, že rozhodcovská zmluva bola so spotrebiteľom uzatvorená v rovnaký deň ako zmluva o úvere, čo nasvedčuje aj o korelácii medzi poskytnutím úveru a podpísaním rozhodcovskej zmluvy. Uvedená rozhodcovská zmluva bola uzavretá v štandardizovanej formulárovej podobe, oprávnený ju predkladal povinnej v predtlačí, dopĺňali sa len údaje o povinnej osobe ako meno, adresa a rodné číslo/ dátum narodenia. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa a jeho slobodnú voľbu o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda povinnej, a to podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere v spojení s ustanovením § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

18. Z uvedených dôvodov námiatky oprávneného uvedené v odvolaní považoval odvolací súd za neopodstatnené a zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že predmetný exekučný titul nespĺňa náležitosti vykonateľného rozhodnutia, pretože bol vydaný orgánom, ktorý nemal právomoc vo veci konať a rozhodnúť. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

19. Obiter dictum odvolací súd dodáva, že v predmetnej veci bol daný dôvod na zastavenie exekúcie aj v zmysle § 243f ods. 5 Exekučného poriadku, teda bez potreby preskúmania danej veci, keď si oprávnený nesplnil svoju zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z § 243f ods. 1 Exekučného poriadku. K uvedenému odvolací súd dopĺňa, že v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 752/2016 z 8. novembra 2016 Ústavný súd SR zaujal stanovisko, že hoci znenie § 243f ods. 1 Exekučného poriadku výslovne neurčuje, komu bolo potrebné v ustanovenej lehote doručiť doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie (či exekučnému súdu alebo súdnemu exekútorovi), je možné vyvodiť ten právny záver, že návrh bolo potrebné doplniť priamo exekučnému súdu, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že predmetné zákonom požadované doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie slúžilo vo vymedzených prípadoch na posúdenie prípustnosti ďalšieho pokračovania exekúcie, o ktorej bol oprávnený rozhodnúť výlučne exekučný súd, a nie súdny exekútor (m. m. II. ÚS 615/2016, III. ÚS 564/2016). Aj preto bolo vecou náležitej odbornej starostlivosti a predvídavosti samotného oprávneného, k predmetu činnosti ktorej

patrí aj vymáhanie pohľadávok (vo väčšom rozsahu), aby doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v konkrétnej veci uskutočnil a doručil v zákonnej lehote aj príslušnému exekučnému súdu. V nadväznosti na uvedené Ústavný súd SR tiež poukázal na to, že právne dôsledky, ktoré vyplývajú z rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie bez preskúmania doplnenia návrhu, ktorý vyhodnotí ako podaný oneskorene, zároveň prispievajú k naplneniu princípu právnej istoty účastníkov exekučného konania, keďže sa ním vylučujú možné pochybnosti o skutočnom čase vykonania zákonom požadovaného procesného úkonu, a teda o dodržaní, či nedodržaní zákonom ustanovenej lehoty na jeho vykonanie. Odvolací súd v zmysle vyššie uvedeného konštatuje, že ak bolo podanie oprávneného t. j. „Doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie v súlade s ustanovením § 39 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej ako „Exekučný poriadok“) a ustanovením § 243f ods. 1 Exekučného poriadku“ doručené súdnemu exekútorovi dňa 21. januára 2016, a ktoré bolo zo strany súdneho exekútora následne postúpené, resp. doručené súdu prvej inštancie až dňa 3. februára 2016, nemožno považovať ako doplnené včas. Zákon č. 438/2015 Z. z., ktorým došlo k novelizácii Exekučného poriadku, bol schválený dňa 15. decembra 2015 a vyhlásený dňa 23. decembra 2015. Účinnosť nadobudol dňom vyhlásenia, teda dňa 23. decembra 2015. V zmysle vyššie uvedeného tak oprávnený bol povinný doplniť návrh na vykonanie exekúcie do 30 dní, počítajúc začiatok lehoty odo dňa 23. decembra 2015, teda najneskôr do 22. januára 2016. Oprávnený si v zmysle vyššie uvedeného svoju zákonnú povinnosť nesplnil, keďže v zákonom stanovenej lehote požadované doplnenie návrhu exekučnému súdu nedoručil, pričom tak urobil až prostredníctvom súdneho exekútora dňa 3. februára 2016.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).